

Avui20080430

EN SÍNTESE

Contracte

Marçal Sintès / m.sintes@hotmail.com

Abans, sobretot en pobles i viles, no calia firmar res. La paraula donada i l'encaixada tenien tanta força com qualsevol document. Eren comunitats petites i homogènies, i, per tant, també molt cohesionades. Els usos i els costums els respectava tothom i en contra de la temptació de saltar -se les regles a la torera actuava l'amenaça de quedar aïllat, exclòs, marginat. En conseqüència, no comportar-se com els altres trobaven que s'havia de fer no sortia de franc, tot al contrari, tant si es tractava d'una dona que feia el salt al marit, com d'algú massa aficionat al mam o que no pagava els deutes. En societats molt més àmplies i heterogènies, i amb menys cohesió interna, aquest control social no és ni tan sols imaginable. La cohesió i el sentit d'allò públic o compartit s'esfilagarsa i perd força. Fins que arriba un punt que hi ha el perill que la convivència i el bon funcionament de la societat en aspectes fonamentals es vegin afectats. És quan, per provar de fixar un consens mínim sobre el que es pot fer i no es pot fer, s'inventen contractes o es promulguen normes legals amb l'esperança que actuïn com a contraforts. Sorgeixen aleshores propostes per a un contracte amb els immigrants o s'aprova el decret del civisme barceloní, una altra mena de contracte, per provar que la gent es comporti adequadament al carrer. En aquests tipus de reacció davant els problemes derivats de l'heterogeneïtat (i del canvi en el si de la societat) hi podem comptar també el contracte que el conseller Maragall ha inclòs en l'avantprojecte de llei d'educació, contracte que, si tira endavant, intentarà deixar clares als pares les seves obligacions bàsiques en relació amb el centre escolar on duen el seu fill.